

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Ewa Madera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **22 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **F. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **3 lipca 2012 r.** sygn. akt **III U 722/11**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 848/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z 16 maja 2011 roku powołując się na przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stwierdził brak prawa wnioskodawcy F. G. do emerytury w obniżonym wieku wskazując, że nie wykazał on co najmniej piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy odmówił uwzględnienia do stażu pracy w szczególnych warunkach, zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładzie (...) w T. od 22 maja 1973 r. do 14 czerwca 1993 r. zaznaczając, że przedłożone za ten okres świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie spełnia warunków formalnych, gdyż w jego treści nie został określony charakter pracy ściśle według wykazu zawartego w powołanym

rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., a nadto nie wskazano stanowiska pracy zgodnie z właściwym zarządzeniem resortowym.

W wywiezionym od powyższej decyzji odwołaniu F. G. wniósł

o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu podniósł, iż w zakwestionowanym przez organ rentowy okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) w T. zajmując stanowisko wytaczarza obsługiwał urządzenia, które były przeznaczone do obróbki żeliwa, co potwierdzą zawnioskowani na tę okoliczność świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie przywołując argumentację, która legła u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

Tarnobrzegu, wyrokiem z 3 lipca 2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał F. G. prawo do emerytury począwszy od 21 marca 2011 r.

Sąd pierwszej instancji na podstawie zeznań wnioskodawcy, jego akt osobowych, zeznań świadków P. R., J. W., opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy ustalił, iż F. G. (ur. (...)), w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) zajmował stanowisko tokarza wytaczarza. Jego praca polegała na obrabianiu korpusów do pomp wykonanych z żeliwa i żeliwa kwasoodpornego. Ustalił również, że wnioskodawca pracował zarówno na wytaczarce HWC 90 jak i AD 125. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy przyjął, iż w spornym okresie F. G. wykonywał pracę wymienioną w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ujętą w wykazie A dziale III poz. 23 tj. pracę polegającą na wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów żeliwnych. Reasumując uznał, że F. G. spełnia warunki do przyznania prawa do dochodzonego świadczenia, legitymuje się przeszło dwudziestopięcioletnim ogólnym stażem pracy, w tym ponad dziewiętnastoletnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

W podstawie prawnej wydanego orzeczenia wskazał art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok powyższy apelacją zaskarżył organ rentowy, zarzucając, iż przy jego wydaniu doszło do naruszenia prawa materialnego – art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku

z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przez uznanie że w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) w T. od 22 maja 1973 r. do 14 czerwca 1993 r. F. G. wykonywał pracę w szczególnych warunkach, a w konsekwencji przyznanie na jego rzecz prawa do emerytury w obniżonym wieku.

W uzasadnieniu apelujący naprowadził, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie pozwoliło w sposób jednoznaczny na ustalenie, czy w spornym okresie wnioskodawca obrabiał wyłącznie odlewy żeliwne, na co zwrócił uwagę

w treści wydanej opinii powołany w sprawie biegły, akcentując że po analizie materiału dowodowego sprawy nasuwa się wątpliwość, czy wnioskodawca wykonywał wyłącznie opisane wyżej czynności, a tylko taka praca w omawianym okresie mogłaby być zaliczona jako praca w szczególnych warunkach. W konkluzji wniósł

o zmianę kwestionowanego orzeczenia i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu. W ocenie tutejszego Sądu orzekającego, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 3 lipca 2012 r. zawiera bowiem trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest ustalenie prawa wnioskodawcy F. G. do emerytury w oparciu o przepis art. 32 w związku z art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, czyli w wieku obniżonym i przy wykazaniu posiadania stażu ubezpieczeniowego wskazanego w art. 27 ustawy oraz, co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, stosownie do zapisów § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a to na dzień 1 stycznia 1999 roku przy braku przynależności do OFE oraz rozwiązaniu umowy o pracę przez zatrudnionych aktualnie jako pracownicy.

W sprawie niekwestionowanym było, iż wnioskodawca do roku 1999 wykazał ogólny staż ubezpieczenia przynoszący 25 lat, nie przystąpił do OFE oraz że nie pozostaje w zatrudnieniu. Spornym natomiast pozostawało, czy przed oznaczoną datą legitymował się on wymaganym przepisami prawa okresem pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności, czy pracę taką wykonywał będąc zatrudnionym w Zakładzie (...) w T. od 22 maja 1973 r. do 14 czerwca 1993 r. Na tę okoliczność Sąd Okręgowy przeprowadził dowód ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji,

w tym akt osobowych odwołującego dotyczących spornego okresu zatrudnienia, zeznań wskazanych przez niego świadków, zeznań wnioskodawcy, jak również z opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. W oparciu o nie uznał, iż w dowodzonym okresie F. G. zajmując stanowisko tokarza – wytaczacza wykonywał pracę wymienioną w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów

z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ujętą w wykazie A dziale III poz. 23 tj. pracę polegającą na wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów żeliwnych.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne w sprawie, a dalej jej ocenę prawną tutejszy Sąd w całości podziela. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje bowiem podstawę do ustalenia, zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy, iż w spornym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w szczególnych warunkach o której mowa wyżej.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w apelacji przez pozwany Zakład, a sprowadzających się do negowania możliwości ustalenia na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, czy faktycznie w spornym okresie wnioskodawca obrabiał wyłącznie odlewy żeliwne, a to przy powołaniu się na zaprezentowaną w opinii przez biegłego ocenę zeznań słuchanego w sprawie świadka,

w pierwszej kolejności zauważyć należy, że biegły nie jest uprawniony do oceny wiarygodności materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym oceny zeznań świadków. Stąd też zaprezentowany przez niego pogląd dotyczący powyższej kwestii nie wiąże sądu, a jako element wykraczający poza zakres zlecenia wydanego biegłemu, winien być przez Sąd pominięty. Ocena miarodajności zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego pozostawiona jest wyłącznie w gestii sądu, który to stosownie do treści art. 233 dokonuje jego oceny według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tej kwestii podkreślenia wymaga okoliczność, że żaden dowód przeprowadzony przez Sąd Okręgowy nie wskazuje, że w spornym okresie wnioskodawca mógł obrabiać odlewy nieżeliwne. Zaprezentowane przez odwołującego stanowisko w tej sprawie było jednoznaczne. Już w treści odwołania podnosił, iż w spornym okresie obsługiwał wyłącznie urządzenia przeznaczone do obróbki żeliwa. Również w zarzutach do opinii biegłego oświadczył, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował przy obróbce detali żeliwnych. Powyższe twierdzenia znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach słuchanych w sprawie świadków, którzy potwierdzili, że obrabiane przez wnioskodawcę detale były żeliwne. Dając również wiarę tym zeznaniom Sąd Okręgowy uznał, że praca wnioskodawcy polegała na obróbce wyłącznie odlewów z żeliwa. Podkreślić należy, że przyjęta przez Sąd ocena dowodów osobowych nie narusza granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 §1 kpc. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał

dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655). Tym wymogom Sąd pierwszej instancji nie uchybił. Przeprowadzone zaś w sprawie dowody dostatecznie wyjaśniły istotę sprawy, którą było ustalenie czy wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) w T. w okresie od 22 maja 1973 r. do 14 czerwca 1993 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach, a to stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Stąd też w sprawie nie zachodziła potrzeba kontynuowania postępowania dowodowego.

Podzielając zatem zarówno dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną sprawy, sprowadzającą się do stwierdzenia, że F. G. spełnił przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury określone w art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227) wniesioną apelację należało oddalić, a to na podstawie art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)

(...)